

Omada just 2

Õnne ja tervist 2

Raamatu koostajad Anneli Kengsepp, Annika Tonts
Kujundaja Kertu Sillaste
Toimetaja Margit Ross
Raamatu väljaandmist on toetanud Eesti Kultuurkapital

© Autorid ja Tallinna Keskraamatukogu, 2013

ISBN 978-9949-9353-2-1

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

HEA LUGEJA!

Sinu käes olevasse raamatusse on valitud jutud, luuletused ja koomiksid viielt konkursilt, mis korraldati Tallinna Keskraamatukogus aastatel 2009 kuni 2013. Konkursitööde autorid on 7–13aastased Tallinna koolide õpilased. Lapsed on kirjutanud põnevatest, rõõmsatest, peaaegu usutavatest, kummalistest, kentsakatest, pöörastest, tuju tõstvatest väljamõeldud või ka päriselt juhtunud asjadest. Vahvad pildid juttude ja luuletuste juurde on joonistanud Pelgulinna Gümnaasiumi ja Tallinna 21. Kooli õpilased. Oma panuse on andnud ka paljude raamatute autorid Aino Pervik, Piret Raud, Contra, Karl Martin Sinijärv ning Elina ja Joonas Sildre.

Tore on jälgida, kuidas lastele antud ühest ja samast teemast sünnivad täiesti erisugused jutud ja joonistused. See ongi looming, millesse autor paneb killukese iseendast. Ühiselt stardijoonelt jõuab iga laps isikupärase ja kordumatu teoseni. Kõik kirjanikud ja kunstnikud on kunagi olnud lapsed, kirjutanud koolis luuletusi ja jutukesi ning joonistanud pilte. Harjutamine teeb meistriks ja mine sa tea, läheb natukene aega mööda ja saamegi näha sellesse raamatusse pildi joonistanud lapse näitust või lugeda siia loo kirjutanud lapse raamatut.

Lugemiseni!

Sinu raamatukogu

SISUKORD

uur pahandus

Mari Mirjam Laaksonen **KOLM SUURT PAHANDUST**.....8

Claudia Olev **MAASIKANÄRIJAD RICI JA NICI**.....10

Rico Väinola **SUUR PAHANDUS**.....11

Mihkel Ambur **KADUNUD KARVAD**.....12

Katerina Tšerkassova **SUUR PAHANDUS**.....13

Aleksandra Maarja Maitse **SUUR PAHANDUS**.....16

Saskia Kordemets **SUUR PAHANDUS**.....18

Taavi Toomas Leemets **KALALKÄIK**.....20

Elina ja Joonas Sildre **PAHANDUS**.....22

U skumatud jutud

Pildi joonistanud Helena Ellise Soosaar

Karl Martin Sinijärv **KUS ELAB SUDAANI MAASARVIK?**.....26

Pildi joonistanud Mari Mirjam Laaksonen

Maria Helena Zackrisson **KUMMITUS BOBA**.....31

Pildi joonistanud Laura Heleen Kuusmaa

Katarina Elisabeth Staak **DRACO DAANIELI SEIKLUS**.....34

Pildi joonistanud Hellyn Tammiste

Kaur Magnus Männik **KIVIST LIND**.....39

Pildi joonistanud Jaanus Paulus

Ergo Posti **VALED TEEVAD VAESEKS**.....42

Pildi joonistanud Robin Karin

Ra Martin Puhkan **SALADUSLIK METS**.....44

Pildi joonistanud Samael Soomere

Vikki Perijainen **ÄRA AVA UST!**.....46

Pildid joonistanud Steven Selberg ja Öne Paulus

alveluuletused

Pildi joonistanud Fiona-Electra Johannson

Contra **LUMEHANGEDEGA VÕITLEJA**.....52

HULL VASTLALIUG.....52

TALVELÕPU ÕUDUKAS.....53

Pildi joonistanud Gette Repnau

Jette-Mari Anni **PÄKAPIKU JÕULUIME**.....54

Pildi joonistanud Kätlin Samuilov

Maia Saskia Selis **JÕULUD TULEVAD**.....56

Pildid joonistanud Robert Gregor Laud ja Anna Ruth Bakhuizen

Johanna Maria Pärn **USS JA JÕULUSUSS**.....58

Pildi joonistanud Keidy-Triin Randvere

Edvin Lehtla **KINGID**.....59

Pildi joonistanud Darmingo Heinmaa

Lisett Isotamm **VÄIKE PÕDER**.....60

Pildi joonistanud Rutt Aaremäe

Rainer Esko **TALVEOOTUS**.....61

Pildi joonistanud Keidy-Triin Randvere

õputa lood

Pildi joonistanud Eva Liisa Rebane

Piret Raud **KUTSETEED JOOMA.....65**

Pildi joonistanud Ellen Emilie Laaksonen

Anna Celine Kraus **KORD ELAS ÜHES LINNAS.....67**

Pildi joonistanud Darja Lutovinova

Georg Kiil „**GEEEOOORG, ÄRKA ÜLEEEES...!**”.....68

Pildi joonistanud Marta Pärn

Sten Kaskman **ÕUNVÕI SEEME.....70**

Pildi joonistanud Mari Mirjam Laaksonen

Karl-Joel Hussar **POTILILLE SEIKLUS MERE ÄÄRES.....73**

Pildi joonistanud Ellen Emilie Laaksonen

Filikitata Feezita Velliste **LÕPUTA ARMASTUS.....74**

Pildi joonistanud Angela Meres

Oliver Porkma **LÕPUTA LUGU TALUMEHEST.....76**

Pildid joonistanud Eva Liisa Rebane ja Karin Aarelaid

iri Muhvile

Pildi joonistanud Kätlin Samuilov

Aino Pervik **ARMAS MUHV!.....80**

Pildi joonistanud Darmingo Heinmaa

Kristlin Vahtra **TERE, MUHV!.....82**

Pildi joonistanud Rutt Aaremäe

Miia-Mai Mäe **TERE, KALLIS MUHV!.....84**

Pildid joonistanud Anna Suvi ja Robert Gregor Laud

Mikk Tael **MUHVILE, NÕUDMISENI.....88**

Pildi joonistanud Ramon Alt

Matthias Linder **HEA SÕBER MUHV!.....91**

Pildi joonistanud Sofia Adelle Abner

Leon Hagel **TERE, KALLIS MUHV!.....92**

Pildi joonistanud Helena Caroly Bekasov

Erik Heinvee **TERE, KALLIS MUHV!.....94**

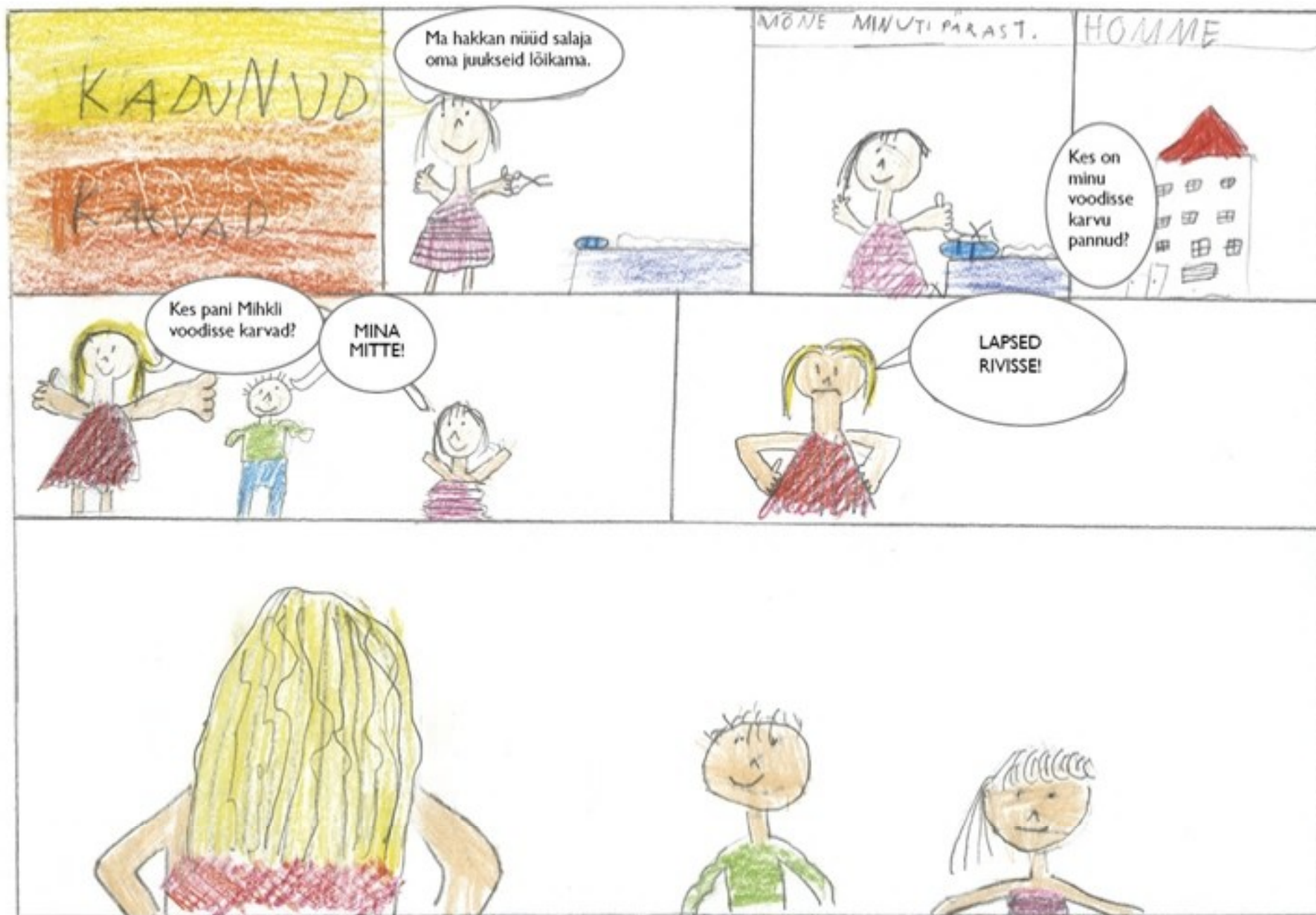
Pildi joonistanud Keidy-Triin Randvere

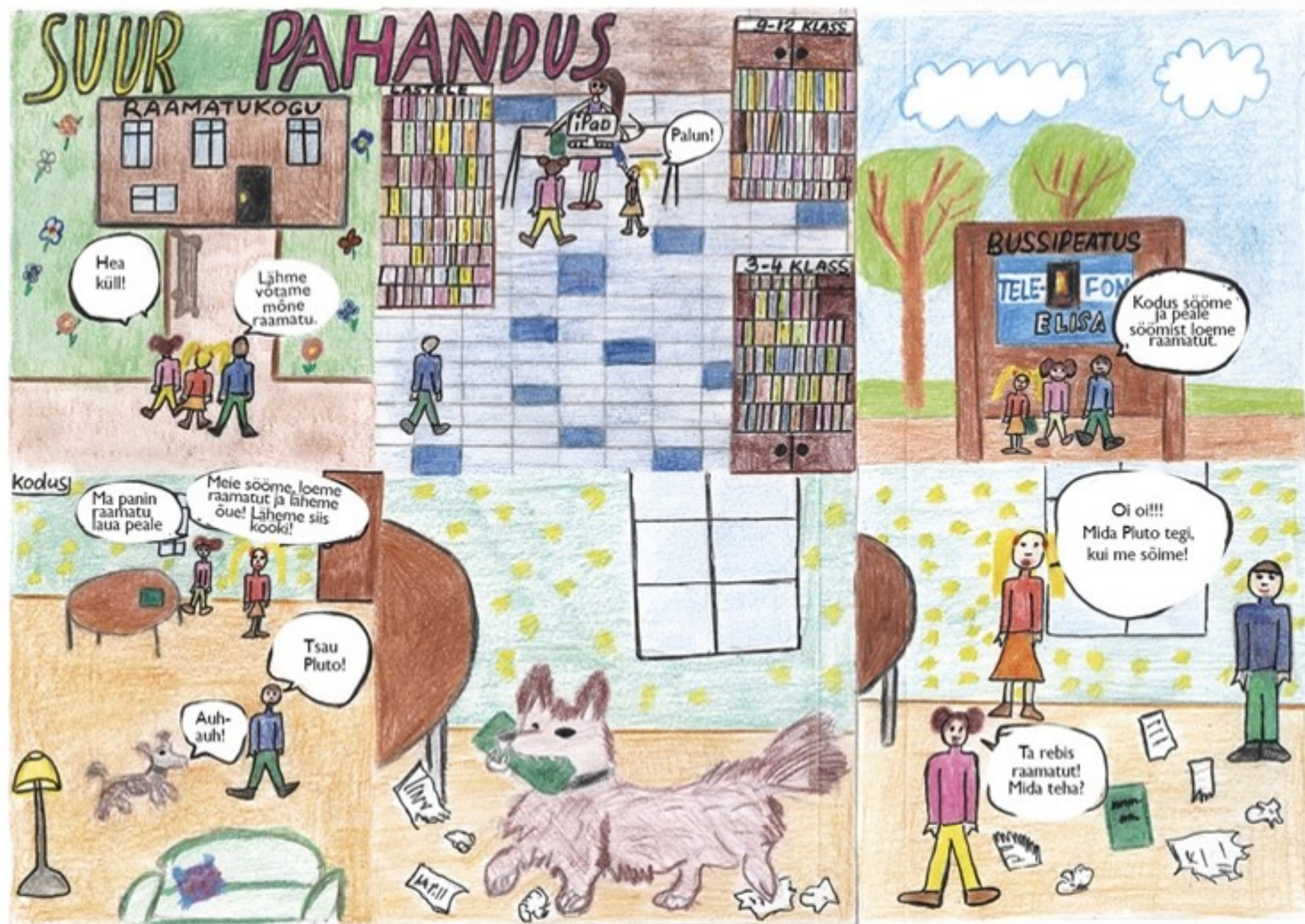

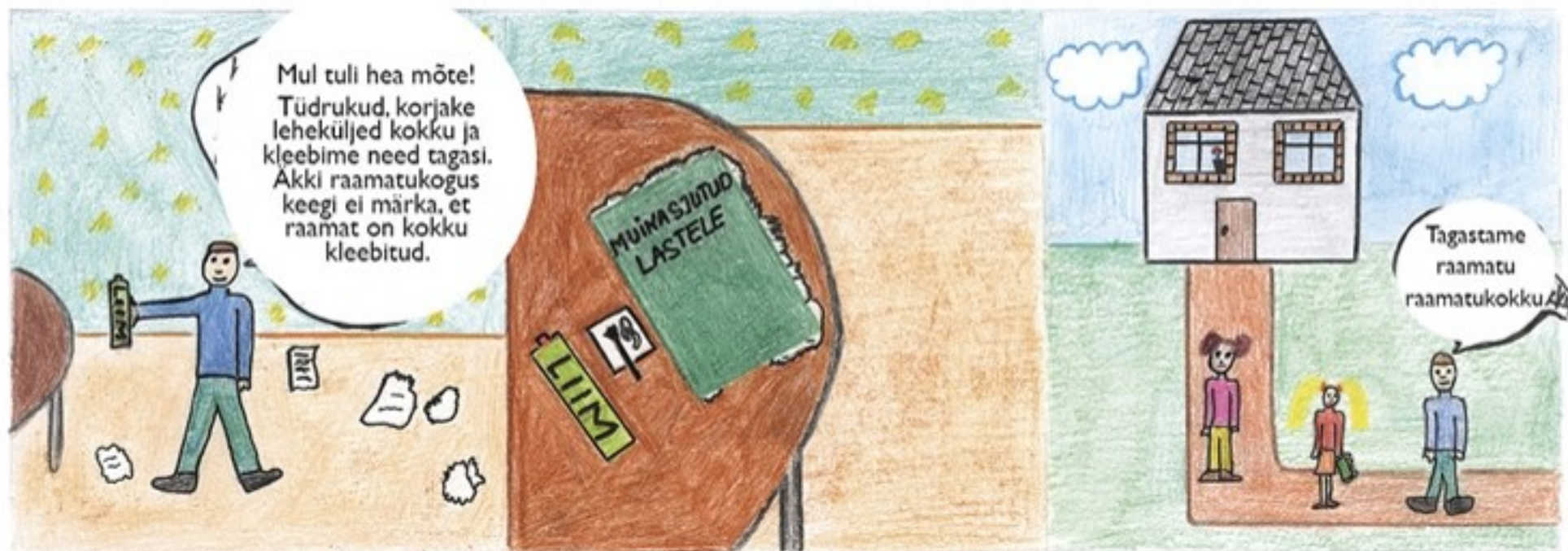
Sur pahandus

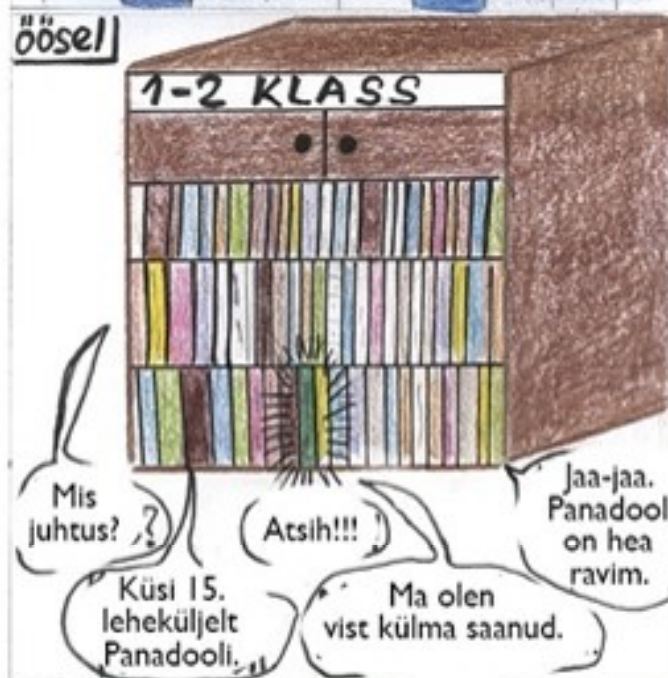

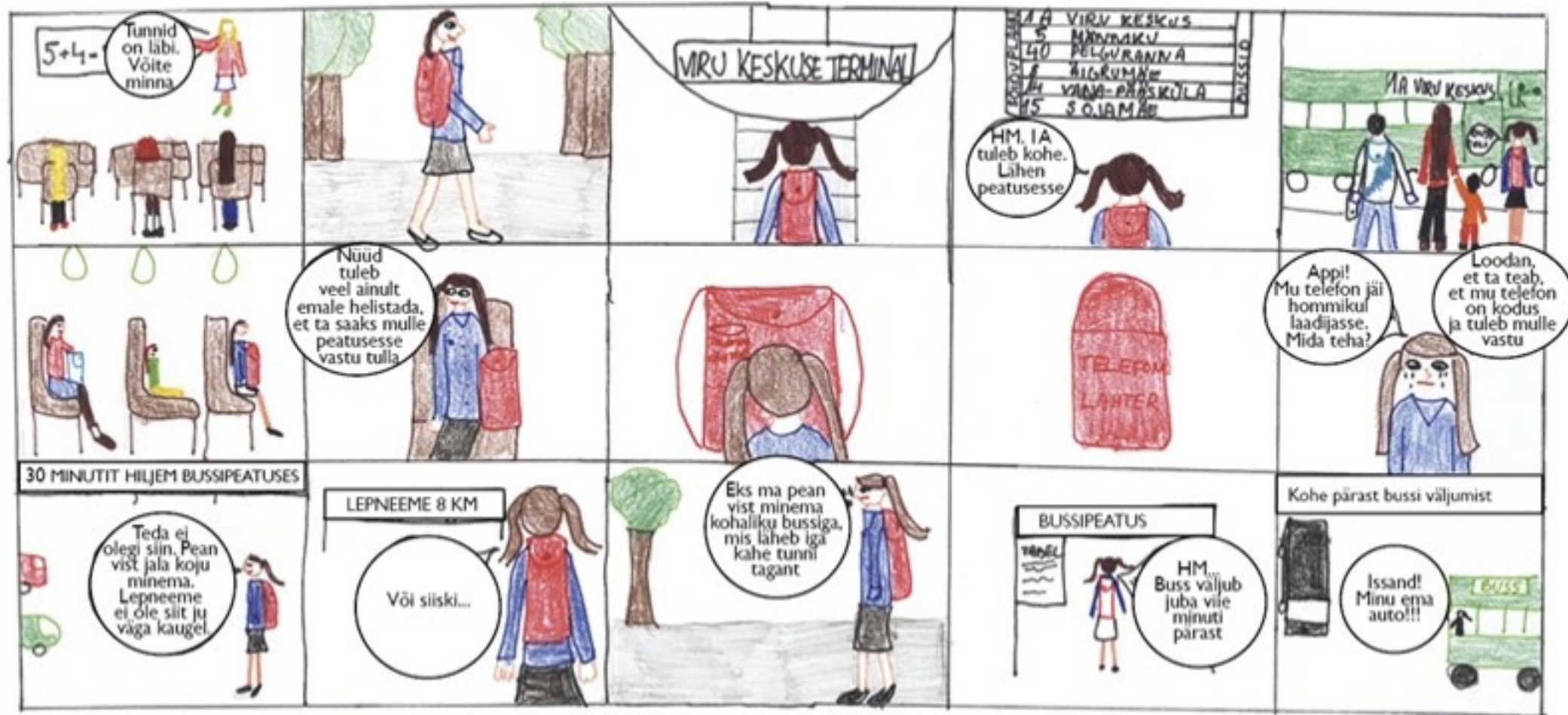

HOIDKE RAAMATUID,
NAD ON TEIE SÕBRAD
JA SÕPRADELE EI TOHI
HALBA TEHA!

LÕPP

„Suur pahandus“

U skumatud jutud

Karl Martin Sinijärv

KUS ELAB SUDAANI MAASARVIK?

„Koolis ei ole kolle,” teatas Karl kindlameelselt. Karl oli suur poiss ja käis juba eelkoolis. Ta oli koolimaja seestpoolt näinud ja selle üle natuke uhke.

„Nad võivad olla voodi all,” arvas Martin.

„Koolis ei ole voodeid ka,” ütles Karl.

„Aga kuidas seal siis magada saab?” küsis Martin. Martin oli alles viiene ja talle meeldis lasteaias mõnusat päevauinakut teha. Karl viidi poolest päevast eelkooli, aga Martin võis tukkuda nii palju, kui süda lustis.

„Koolis ei magatagi. Koolis õpitakse igasugu asju. Ainult väikesed magavad lasteaias.”

„Mina ei ole väike. Ma olen sinust suurem, kui tahan.” Martin ajas ennast kikkarvukile. Tegelikult oli ta isegi niisama natukene Karlist pikem. Martin oli lihtsalt üks suurt kasvu poiss. „Ja minu isa ütles, et koolis on kollid küll. Ta ütles, et koolis on söökla ja sööklas on köök ja köögis on söök ja kus on söök, seal on kollid ka. Kollidele meeldib süüa.”

Karl jäi mõttesse. Söökla oli koolis tõesti. Ta oli ise näinud, kuidas lapsed vahetundidel sööklasse lippavad ja siis kostis sealt mõnd aega ainult lustlikku luristamist. Ja Martini isa oli väga tark mees. Ta rääkis lastele alati põnevaid lugusid vanadest aegadest ja kaugetest maadest. Suurtele ta ei rääkinud, suurtele ta kirjutas. Sellel kollijutul võis tõepõhi all olla.

Lasteaias sööklat ei olnud. Köök oli lasteaias küll ja söök toodi köögist rühmatuppa ja kõik lapsed sõid toas. Lasteaia kokk oli suur patsiga taat, kelle karvased käed olid täis põnevaid tätoveeringuid. Kui kokaonu Bonk vahel supikatla rühmatuppa tassis, liigutasid tema käte peal ennast värvilised lohemaod ja sõbralikud sõdalased. Onu Bonk oli põnevam kui pildiraamat. Pealegi tegi onu Bonk lastele nii head süüa, et keegi ei jätnud kunagi ampsugi järele. Ükskord tahtis üks poiss seaprae asemel kartulikrõpse saada, aga siis sai onu Bonk

kurjaks ja rääkis loo piima-kaerahelbesupist ja sepikust heeringavõidega. See oli nii õudne lugu, et pärast sõid lapsed alati taldrikud tühjaks.

„Tead mis,” ütles Karl. „Kui kollid elavad seal, kus hästi süüa saab, siis peab meil lasteaias ka mõni koll olema. Kollid peaks ju puhta lollid olema, kui nad ennast onu Bonki läheduses sisse ei seaks. Ma tahan neid kolle näha.”

„Kollid ei saa siin ju üldse süüa,” muretses Martin. „Me sööme alati ise kõik ära ja onu Bonk joob isegi kompoti lõpu köögis otsa. Ma ükspäev nägin. Siis ta tegi suure krooksu ja keeras magama.”

„Kas onu Bonk magab päeval?” imestas Karl.

„Muidugi magab. See müra, mis meie tudutuppa kostab, ei ole üldse nõudepesumasinast. See on onu Bonki norskamine. Ta ainult ütleb, et nõudepesumasin on vana ja lõriseb koledasti.”

Nüüd tuli Martinil mõte.

„Aga kui onu Bonk magab ja köögis elab koll ja söök on ära söödud ja kollil on kõht tühi, siis on koll kindlasti kurb ja näljane. Meil tuleb kollile süüa teha, siis tuleb ta kindlasti välja. Sinu isa rääkis ka, kuidas maadeuurijad ja teised metslased suuri loomi söögiga võpsikust välja meelitasid.”

„Me peame midagi hästi head kokkama. Siis me saame selle ise ära süüa, kui koll ei tule. Ma mõtlen retsepti välja. Isal on rämedalt kokaraamatuid kodus.”

„Muidugi head. Homme läheb asjaks.”

Järgmisel päeval ei pidanud Karl eelkooli minema. Poisid olid lõunatunni ajal oma voodites hästi vagusi. Kui köögi poolt hakkas kostma nõudepesumagina urinat, mis ei olnudki nõudepesumagina urin, vaid onu Bonki norskamine, hiilisid nad tasakesi magamistoast välja.

Lasteaias oli vaikne. Juhataja toast kostis kasvatajate jutusuminat. Raadios laulis Jörberg. Köögi kõrval kambrikeses norskas onu Bonk. Tema triibuline meremehesärk oli poolde vatsa nihkunud ja rammusa naba ümber naeratas lõbus lõunamaa päike.

„Ma ütlesin, et kartulid on keedetud,” sosistas Martin. „Ma eile seina pealt menüüst lugesin, et homme on kartulisalat. No vaevalt küll, kui meil koll tuleb. Me teeme talle hakklihakastet. Ma olen koos isaga väga head hakklihakastet teinud.”

Poisid panid paksu põhjaga paja tulele ja kallasid sinna sortsukese toiduõli. Siis otsis Martin külmpapist kilo seahakkliha ja Karl teisest külmpapist teise kilo loomahakkliha. Sealiha läks enne patta ja poisid segasid seda suure puulusikaga hoolsasti, kuni hakkliha oli ilusti kuldpruuniks tõmbunud ja särises sulanud searasvas. Siis panid nad loomahakkliha sekka ja segasid jälle. Martin võttis taskust kaks prullakat küüslauguküünt. „Lasteaias üldse küüslauku ei panda, aga tegelikult on küüslauk jube hea. Ma usun, et kollidele küüslauk meeldib, ega nad mingid vastikud vampiirid ei ole.” Ta hakkis küüslaugu Bonki suure terava noaga hästi peeneks. Karl viskas praetud hakklihale pihutäie jahu hulka ja sinnasamma läks ka küüslauk ja mitu näputäit soola. Ja veidi võid. „Nüüd paneme vett,” ütles Martin. Tal oli üsna hea tunne, et ta sai Karlit köögis pisut targem olla. Kuuma vee sees läks jahu paksemaks ja soust nägi juba üsna sousti moodi välja. Martin koukis taskust tsipake pipart ja tüümiani ning puistas need kastmesse. „Ma ei tea, miks nad siin Bonkil toitu eriti maitsestada ei luba,” ütles ta. „Võib-olla mõni laps ehmatas ära. Või on tal allergia. Kollil kindlasti ei ole.” Nad segasid sousti veel. Ja panid klaasitäie hapukoort juurde. „Hapukoort ei tohi enam keeta,” ütles Martin ja keeras tule pliidi alt ära. „Kohe on valmis.” Oligi. Ja lõhnas hästi mis hirmus. Poisid pugesis onu Bonki konkusse ja jäid ootama.

Ei möödunud viit minutitki, kui tuulutusest vahelt imbus tuppa koll. Alguses oli ta natuke udukogu moodi, siis meenutas lendavat kisselli, ent lõpuks nägi välja täpselt, nagu üks korralik koll välja nägema peab. Sihuke mõnus.

Koll lendas köögilaua taha, võttis endale kõige suurema taldriku, sidus salvrätiku kuhugi sinna kohta, kus inimestel asub lõuaalune, ja tõstis endale kaksteist kartulit ning kolm kulbitäit hakklihakastet ette. Siis liugles ta sahvrisse ning hakkis endale pihutäie tilli. „Näe, koll teab,

mis hea on," sosistas Martin. „Ma unustasin tilli täitsa ära." Kostis viisakat matsutamist. Koll
vohmis isukalt tubli veerand tundi. Siis kõõksatas ta õndsalt, tegi väikse lennutiiru ümber pliidi
ning teatas: „Sudaani maasarvik elab Aafrikas. Aga meil elab ta loomaaias. Side lõpp, adjöö!"
Sipsti kadus ta ventilaatorivõre vahele tagasi.

Poisid sõid ise ka väheke kastet ja kartulit, sidusid onu Bonkile roosa lehvi habemesse
ja lonkisid tudutuppa tagasi. Oli olnud sisukas pärastlõuna. Laupäeval otsustasid nad minna
loomaaeda maasarvikut vaatama.

Maria Helena Zackrisson

KUMMITUS BOBA

Elas kord kummitus, kelle nimi oli Boba. Ta elas paksus metsas oleva kõrge mäe sees koopas. Boba oli erinevalt tavalistest kummitustest väga suurt kasvu – peaaegu karu suurune. Tema keha oli hall, silmad kollased ning hambad suured ja teravad. Samuti ei armastanud Boba end pesta.

Kuigi Boba oli hirmutava välimusega, oli ta tegelikult heasüdamlik ja laisk tont. Bobale meeldis teha nalja. Ta hirmutas seenelisi ja marjulisi. Ta peitis end põõsaste taha ja tegi hirmsat häält. Kui inimesed ehmatasid ja hirmuga metsast välja jooksid, itsitas Boba omaette. Paljud unustasid ehmatusega oma marja- ja seenekorvid maha. Nii sai Boba ilma vaeva nägemata maiustada. Tema lemmikseened olid puravikud. Marjadest maitsesid talle kõige enam pohlad.

Et Boba nägi kole välja, tegi hirmsat häält ja rumalat nalja, siis ei olnud tal sõpru. Ainsad seltsilised olid tal kaks rottit. Rottide nimed olid Rudi ja Roki. Boba tõi metsaretkedelt ka oma lemmikloomadele süüa.

Ühel õhtul, kui juba hämardus, lendas Boba metsatukas. Äkki kuulis ta hirmsat huiget: „Uhuu-uhuu!” Boba kohkus ja võpatas ning peitis ennast suure kuuse latva. Nüüd sai ta aru, et tema enda hirmus ulgumine ei olegi nii naljakas. Varsti kõlas kole huige taas. Nüüd kostis see palju lähemalt, üsna Boba selja tagant. Boba pööras ringi ja vaatas otsa suurele heleroosale kummitusele.

Boba ei olnud kunagi teisi kummitusi näinud. Seepärast oli ta väga üllatunud, kui omasuurust tonti enda poole liuglemas nägi. Roosa kummitus hakkas itsima, kui nägi Boba hirmust suuri silmi. Nüüd sai Boba aru, et lähenev tont ei ole kuri, vaid samasugune naljahammas kui ta isegi. Roosa kummitus küsis, kas ta võiks Boba kõrval istet võtta ja puhata. Boba oli kõheldes nõus.

KUMMITUS

BOBA

Omavahel rääkides selgus, et roosa tondi nimi oli Lanni ja ta otsis uut elukohta. Tema vanas kodukohas raiuti puud maha ja Lanni ei saanud seal enam kummitada ja kollitada. Boba kutsus Lanni enda koopasse elama. Roosa kummituseplika oli rõõmsalt nõus.

Nüüd ei olnud Bobal iialgi igav. Koos said kaks kummitust peitust ja kula mängida. Enam ei olnud vaja lõbu pärast seenelisi ja marjulisi hirmutada. Lanni õpetas Bobale ka armastust vee vastu. Peale pikka suplust ojas selgus, et Boba ei olnudki hall, vaid hoopis helesinine kummitusepoiss.

Kindlasti elavad kaks kummitust, helesinine Boba ja roosa Lanni, praeguseni paksus metsas, kõrge mäe sees olevas koopas.

Katarina Elisabeth Staak

DRACO DAANIELI SEIKLUS

Ma ärkasin hommikul vara. Õues sadas nagu oavarrest. Vihm trummeldas vastu pööningukambri katust. Mu väike vennapoeg Tino Tom magas norsates, pikk roheline saba kaisus. Kuulsin alumistelt korrustelt lärmi, minu jaoks oli see tavaline, perekond Tulekael armastas pidutseda.

Ma pole end veel tutvustanud, olen Drakoonia maa elanik. Ma elan Drakoonia pealinnas Dinosaurias. Minu nimi on Draco Daaniel. Ma kasvasin üles lastekodus, kuna mu ema kadus pärast minu sündi jäljetult. Kui ma suureks kasvasin, suri minu vend ning Tom jäi minu hoole alla. Meid röövisid orjakaupmehed ning meid müüdi vastikule perekond Drics Draculale, kus meid jubedalt koheldi ja meiega üldse rahul ei oldud, kuigi me tegime kõik, mis suutsime. Kõige vähem oldi rahul Tomiga, ta oli ju siis veel nii väike, et ei osanud ninasõõrmetest tossugi välja lasta. Lõpuks müüs härra Dracula Tomi perekond Tulekaelale. Pärast seda oli mu süda raske ja õnn otsas. Ma läksin laisaks ja perekond andis lihtsalt jalaga tagumikku. Ma olin küll sooja päikese käes, kuid mul polnud kodu. Ma uurisin, kuhu mu pisike Tom oli müüdud, aga seda polnudki nii kerge teada saada, sest kõiksugu ametnikud, kellelt ma seda küsisin, said kohe aru, et olen paadialune. Kui äkki...

Oli ilus päev. Päike paistis, linnud laulsid. Oli kevad.

Täiesti otseses mõttes ütlen, et oli palav... OLIN JANUSSE SUREMAS!!!!!!

Minu juurde tuli võluv draakonineiu... Ah, kui sinised silmad, kui kenad lillad soomused ja ogad ning milline hurmav kõrbehais... Ah...

Välja tegemata minu pulstunud kõrvatuttidest ja nirust olemisest, tuli see iludus minu juurde ja andis väikese veega täidetud kausi, siis jooksis ta eemale draakonitibide juurde ja ma kuulsin, kuidas ta sosistas: „Kas ta pole armsake!”

Ma olin õnnest suremas ning seejärel ma MINESTASIN...

Ärkasin. Keegi lehvitas mulle tuult. See oli too kena draakonipreili. Mu näole tekkis uimane naeratus, mu sõõrmed puhisesid. Iludus andis mulle musi ja ütles: „Saad siin peavarju, armsake. Võid elada katusekambris meie uue teenija Tino Tomi juures...” – „Tom?” hüüdsin ma. „Tino Tom?” – „Jaah,” vastas neiu, „väike Tino. Ma kahtlesin, kas ei peaks olema mitte Dino, aga...” – „Ma tahan kohe Tinokest näha!!! KOOOOHEE!!!!” – „Kas sa tunnud Tinot?” küsis Preili. Ma rahunesin veidi ja ütlesin: „Tino on mu vennapoeg.” Draakonipreili, kelle nimi oli muide Lisa Gratsius Tulekael, helistas väikest hõbeniidi küljes rippuvat kellukest ja hüüdis: „Tinoke, sulle tuli külaline!”

Minu väikese armsa Tino ninaots ilmus lilla sametkardina tagant välja ja ta tatsas tuppa. Oli näha, et Tinoke oli selles peres hästi süüa saanud. Ta oli palju priskemaks muutunud ja tundus oma eluga igati rahul olevat.

„Onu Draco!! Kust sa siia said?? Ma nii igatsesin sinu järele!!” hüüdis mu ainus sugulane väike Tino Tom. Minu väsimus oli silmapilkselt kadunud ja ma tormasin Tino juurde. Me kallistasime tükk aega. Kui me lõpuks üksteisest lahti lasime, tahtis Lisa mind oma vanematele tutvustada. Läksime mööda pikka koridori, kuni jõudsime ühe suure ukseni. Lisa avas ukse ja me jõudsime suure saali moodi ruumi. Saal oli üleni valge. Saali tagumises nurgas kõrgel toolil, mida võis lausa trooniks nimetada, istus paks tumesinine draakon. Ta nägi välja päris hirmuäratav, selline suur ja võimas. „Isa, see on Draco. Ja Draco, see on minu isa Suur Begemoth.” Ma kummardasin ja proovisin võimalikult viisakas olla. Samal ajal oli mul tegelikult piinlik, kuna mul olid seljas paadialuse kaltsud ja veel sellise kõrgeaulise isiku juuresolekul. Begemoth vaatas mind sõbralikult ja sirutas minu poole oma läikivate soomustega käpa. Me kätlesime. Lisa seletas oma isale, et ma jään nende juurde elama ning et Tino Tom on mu onupoeg jne... Küll ta ikka vatras. Siis ma jäingi perekond Tulekaelade juurde.

Nüüd oleme siin elanud peaaegu aasta. Oleme siin täiesti rahul. Meil on toit laual ja riided seljas ja mis kõige tähtsam: me oleme õnnelikud. Arvatavasti saan ma varsti isegi tööd. Ja päris hea töö. Minust saab politseinik. Haa, korralvur!!! Siiani olen Tulekaelte juures lihtsalt elanud, süüanud nende toitu ja kasutanud nende raha, aga teades, et see on nende toit ja raha, ei ole ma just paljunõudlik. Muidugi olen Tino Tomi igal võimalusel abistanud, aga nüüd ma saan peagi endale ja temale ise süüa osta.

Vihm oli hõredamaks läinud ja päike hakkas välja tulema. Ees ootas päikeseline päev. Vaatasin aknast välja. Taevas oli kaunis värvikirev vikerkaar. Tino nohises vaikselt. Ta pilgutas oma suuri helerohelisi silmi ja ütles vaikselt: „Hommikust, onu Draco!” – „Hommik, poisu,” sõnasin ma. „Sa lubasid minuga täna Dinosauria loomaaeda minna,” mõmises Tino. „Ooh, vist jah. Oli küll midagi sellist,” ühmasin ma. „Kas me võtame tädi Lisa ka kaasa?” küsis Tino lootusrikkalt. „Kui ta tulla saab, siis jah,” vastasin mina. Siis kuulsime, kuidas Lisa alumiselt korrusest hüüdis: „Tino, Draco, hommikusöök on valmis!”

Tino ajas ennast püsti ja sõnas: „Täna tuleb küll tore päev!”

Kaur Magnus Männik

KIVIST LIND

Ühes päris tavalises linnas elas üks väike poiss. Igal varahommikul käis ta oma koeraga jalutamas. Tema teele jäi linnatänava kaunistuseks pandud salk kivist linde. Poisile tundusid need kivist linnud keset kivist ja külma linna kuidagi kurvad ja üksildased. Seepärast peatus ta iga päev oma jalutuskäigu ajal natukeseks nende juures. Ta rääkis kivist lindudele suurest rohelisest metsast. Ta jutustas, et päris mets on üleni roheline ja et seal on värske õhk. Ta rääkis, et seal on palju kõrgeid puid ja nende puude otsas on päris linnud, kes on ilusad ja värvilised ning nad laulavad päev otsa rõõmsaid laule. Poiss tuli iga päev kivist lindude juurde ja jutustas neile iga päev seda lugu. Iga päev olid linnud ühtmoodi vaiksed, liikumatud, külmad ja nukrad.

Kuid poiss ei teadnud, et üks kivist lind oli teda igal hommikul hoolikalt kuulanud ja et selle linna kivist hinges oli hakanud kasvama suur igatsus kauge rohelise metsa järele.

Ühel päeval otsustaski see lind minna ja vaadata, kas mets on tõesti nii imeline, kui poiss rääkis.

Ta jõudiski viimaks metsa. Kui tal oleks olnud päris hing, siis oleks see hing imetlusest ja üllatusest kinni jäänud – mets oli nii ilus. Puud rohetasid, lilled õitsesid, tuul sahistas tasakesi okstes ja linnud laulsid nii ilusti ning lendasid kergelt oksalt oksale. Üks lind, kelle suled särasid kui tuleleek, laulis nii ilusti, et kivist lind ei suutnud tema kuulamist lõpetada. Ta seisis puu all ja kuulas ja kuulas.

Kivist linnule tuli kogu seda ilu nähes ja kuuldes pisar silma, sest kuigi ta oli ka lind, oli ta igavat halli värvi ja ei saanud puuokstele hõljuda. Ta oli liiga raske ja oksad oleks tema all katki läinud.

Ta oli küll väga rõõmus, et ta viimaks nägi seda metsa, millest poiss oli jutustanud. Aga ta sai aru, et ta ei sobi sellesse rohelist metsa, kus oli palju imeilusaid linde. Tema oli liiga raske, liiga hall ja külm. Ta tundis ennast võõrana. Tema koht on kivist linn, mis on sama külm ja hall kui ta isegi.

Kuna ta oli teekonnast väga väsinud, siis otsustas ta peale väikest uinakut linna tagasi minna ja heitis puhkama sellesama puu alla, kus tulevärvi lind oli laulnud.

Puu otsas oli ka selle linu pesa poegadega. Äkki kukkus üks linnupoeg üle pesaserva alla. Puu oksad olid kõrged ja linnupoeg ei osanud veel lennata. Ta ei saanud kuidagi enam üles pessa tagasi. Ta püüdis hüpata, aga ei ulatunud. Äkki märkas ta puu all magavat suurt kivist lindu. Linnupoeg hüppas kivist linu peale ja sealt ulatus ta juba puu alumisele oksale ja niimoodi oksalt oksale hüppates õnnestus tal pessa tagasi saada.

Linnuema oli väga õnnelik, et ta oma poja tervelt tagasi sai, sest ta oli üsna kindel, et ta on oma pojast ilma jäänud. Sellised pesast välja kukkumised olid metsas üsna tavalised ja enamasti jäid välja kukkunud pojad maapinnale, kus rebased või hundid nad õhtusöögiks endale said. Linnuema rääkis ka teistele lindudele terves metsas, milline suur õnn tal oli ja kuidas see suur kohmakas kivist lind tema poja päästis.

Linnud otsustasid, et kivist lindu tuleb sellise abi eest tänada ja paluda tal ka tulevikus nende poegi pessa tagasi aidata. Nad lendasid kõik kivist linu juurde ja iga lind tõi talle tänutäheks lilleõie. Nad panid lilleõied kivist linu peale, kes ikka veel magas. Seejärel rivistasid nad ennast puu okstele üles ja hakkasid kõik koos laulma. Kivist lind ärkas maailma kõige ilusama heli peale. Ärgates nägi ta, kuidas tema külm, hall, kivist keha oli kaetud värviliste lilledega. Linnukoor laulis tema pea kohal tänulaulu ning äkki hakkasid tema kehale puistatud lilled kivist pinna sisse sulama. Lõpuks oli kivist lind muutunud sama värviliseks ja ilusaks kui kõik selle metsa teised linnud.

Linnud palusid tal jääda metsa ja ka edaspidi aidata nende poegadel pesadesse tagasi saada. Kivist lind oli nõus, sest talle meeldis see mets ja ilus linnulaul.

Kivist lind oli juba tükk aega metsas elanud ja metsalindusid aidanud. Lõpuks hakkas ta igatsema teiste kivist lindude järgi. Ta tahtis, et tema vanad sõbrad ka teaks, kui ilus on päris mets. Veel tahtis ta väikest poissi tänada, et too oli talle metsast jutustanud.

Ühel varahommikul otsustas kivist lind linna minna. Ta jõudis oma kivist sõprade juurde täpselt selleks ajaks, kui väike poiss neil külas oli ja metsast jutustas. Väike poiss oli lilledega kaetud kivist lindu nähes väga üllatunud. Sama üllatunud olid teised kivist linnud, sest nad polnud kunagi nii ilusaid värve näinud. Värviline kivist lind rääkis neile oma loo ja jutustas, et metsas on veel rohkem värve. Ta kutsus ka teisi kivist lindusid endaga metsa kaasa. Ta ütles, et metsas on palju puid, kuhu alla oleks vaja suurt kivist lindu pesast välja kukkunud linnupoegi aitama. Kivist linnud olid kohe nõus kaasa minema, sest ka nemad tahtsid kivist linnast välja pääseda ja kellelegi kasulikud olla. Kuigi poiss oli kurb, et tal ei ole enam kellegagi metsast rääkida, sai ta aru, et kivist lindudel on metsas parem.

Järgmisel päeval luges väike poiss ajalehest uudist, et mingi kuritegelik jõuk on linnast röövunud kõik linna kaunistuseks pandud kivist linnud. Väike poiss naeratas omaette, sest tema ju teadis, kuidas asjad tegelikult on.

Mina soovitaksin lugejal metsas jalutades lillemätaid hoolikalt uurida, sest mõni neist võib olla üks meie „röövitud“ kivist lindudest.

Ergo Posti

VALED TEEVAD VAESEKS

Elas kord lammas, kes elas kuudis. Ei olnud ta üldsegi kuulekas, tehes rohkem kahju kui kasu. Peremees oli tema pärast täiesti vaene, lammas sõi mõnikord isegi peremehe kingad ära. Peremehel läks aga ühel päeval kops

üle maksa. Ta läks laadale ning võttis lamba kaasa. Ja valetas, et sellel lambal on uskumatult head omadused, ta on täielik õnnelammas ja villa tuleb tal nagu kanal mune. Sööki tema peale ei lähe peaaegu üldsegi. Siis ostiski üks tark mees selle lamba ära.

Pärast seda hakkas peremees mõtlema, et valega võiks terve varanduse kokku kraapida. Järgmisel päeval läks ta räbaldunud riietega linna peale ja ütles, et annetage raha, mul on kodus 19 last, kes söövad nagu hullud. See toimiski. Kuid miskipärast jäi ta oma valet ka ise uskuma ja läks ning ostis selle raha eest hunniku lasteasju. Koju jõudes tuli tal meelde, et tal lapsi ju polnud. Asjadega polnud tal midagi teha ja ta viskas need minema.

Siis mõtles peremees kaua aega, kuidas saaks endale veel raha valetada. Järsku nägi ta, kuidas üks mees kelkis, et leidis viiesajakroonise võiduga lotopileti. Peremees aga läks ning ütles, et see on tema kaotatud pilet. Algul ei andnud mees seda lotopiletit. Siis peremees ütles, et tal on 19 näljast last. Pileti saaja aga vaidles vastu, et tal on 110 kana ja 25 hullu last, kes on näljas. Peremees ei andnud alla ja ütles, temal on kodus üks väga hull lammas, kes sööb päevas kolmesaja tavalise lamba eest toitu.

Pileti saajal ei jäänud muud üle kui see peremehele anda, sest võit oli peremehe poolt. Päev aga ei olnud üldsegi läbi, vaid jamad jätkusid.

Õhtul läks ta tänavale jalutama ja imetles jalutades oma lotopiletit. Kaks last tulid peremehe juurde ja üks poiss küsis: „Palju sa võitsid?” Peremees valetas, et ta võitis sada krooni. Üks poistest oli aga just ära kaotanud täpselt sama suure võidusummaga lotopileti. Poiss arvas, et see on tema oma. Samas tuli selle poisi isa, kes oli väga suur ja tugev, ning võttis peremehe käest pileti vägisi ära.

Peremees läks kurvalt koju. Kodus hakkas ta ajalehte lugema ja tema jaoks oli seal üks väga halb uudis. Mees, kes talt lamba ostis, on nüüd tänu lambale miljonär.

Sellel lambal olid täpselt samad omadused, mis peremees välja luiskas. Pärast seda päeva ei tulnud peremehe suust enam mitte ühtegi valet.

SALADUSLIK METS

Ühel soojal augustipäeval asusid suurele matkale neli meest: kaks loodusteadlast, üks loomaarst ja fotograaf. Kõiki huvitas selle metsa loodus ja loomad, kuna sealkäinuid ei olnud eriti palju. Oli ka neid, kes metsast luupainajalikke lugusid rääkisid.

Kui matkalised olid metsa äärde auto parkinud, võtsid nad kompsud ja varustuse ning astusid laane hämarasse ja süngesse rüppe. Loodusteadlastele seal meeldis, kuna nad leidsid sealt esimesel päeval kaks uut taimeliiki. Üks neist meenutas pelargooni ja teine oli täiesti omapärane seninägematu eksemplar. Fotograaf ei tundnud end eriti hästi, kuna üha sagedamini hakkasid ta piltidele jääma kummalised varjud ja sähvatused.

Õhtuks jõudsid nad sobivale legendikule, kuhu oli hea telgid püsti panna. Pimeduse saabudes läks iga mees oma telki. Kui kõik olid magama jäänud, uuris fotograaf oma telgis ikka veel pilte. Ta nägi ühel pildil suurt musta valju. Korraga oli kõrge pikkade kätega must vari ta telgi seina taga.

Fotograaf karjus ehmatusest. Seda kuulsid ka tema kaaslased, kes karjatuse peale üles ärkasid. Nad tulid fotograafi telki ja küsisid, mis juhtus. Fotograaf selgitas neile, mida ta oli just äsja näinud... Kuid varju telgi taga enam ei olnud. Teised arvasid, et mees nägi viirastust.

Homniku saabudes ekspeditsioon jätkus ning asuti teele üha sügavamale metsa. Fotograaf tahtis küll tagasi minna, kuid teised ütlesid, et nad vajavad teda. Isegi päeval oli selles metsas pime ja sünge. Teistele matk meeldis, ainult fotograaf tundis üha rõskemata ja niiskemat õhku enese ümber ning tal tekkis selline tunne, et keegi on selja taga.

Õhtuks jõuti kummalise majani. See tundus maha jäetud, seega otsustasid matkajad seal ööbida. Üks loodusteadlane proovis ust avada – see oli lahti. Maja oli äärmiselt kummaline, sest majas töötas üleskeeratav kell, kuigi hoone oli hüljatud. Fotograaf avastas veel, et kell käib tagurpidi.

Paljud väitsid, et nägid, nagu hõõguksid kaminas söed. Kuid uuesti vaadates oli seal üksnes hall tuhk.

Rühm jõudis teisele korrusele. Sealt leidsid nad magamistoad, kus ööd veeta. Voodid olid pehmed ja kohevad – seega jäid mehed kiiresti magama.

Hommikul ärgates magasid nad aga tühjal lagendikul. Matkajad said aru, et see mets ei olnud sugugi tavaline, vaid peidab endas saladusi, mida teaduslikult seletada ei saa.

Vikki Perijainen

ÄRA AVA UST!

Reipal sammul astus Sara lennukisse. „Tore, istun just akna kõrval,” mõtles ta. Tee Maldividele oli pikk, kuid tegevust leidis piisavalt. Sara tegi endale väikese raamatu, et ta saaks sinna ilusaid vaateid joonistada.

„Olengi kohal,” hõiskas Sara ja hüppas lennukist välja.

Tüdruk viidi koos vanematega väikese laevaga saarele, kus asus nende hotell. See oli ilus koht, hele, kuid erksinine meri, valge liiv. Kõrged palmid ja vähe rahvast. Sara võttis oma märkmiku ja läks mööda randa edasi. Kui ta oli juba piisavalt kaugel ja hotelli polnud enam näha, jõudis ta sildini. Sellele oli kraabitud: „Ära edasi mine!” Kui Sara õhtul hotellist sildi kohta küsis, vastati talle, et kui kaupmehed esimest korda saarele tulid, oli silt juba seal ning keegi ei julgenud vaatama minna, mis seal on.

Järgmisel päeval läks Sara taas sildi juurde, kuid seekord läks ta edasi. Edasi ja edasi, kuni jõudis kaljuni. Sellel rippusid ilusad lilled, kuid nende taga oli kaljusse kraabitud numbreid, tähti ja pilte. Kalju sees oli koobas, mille ääred olid täis kritseldatud erinevate mustritega. Sara astus edasi ja nägi, et koobas oli kritseldustega ka seestpoolt. Sara karjatas, sest maas vedeles luukere. Koobas oli pikk. Tüdruk oli liikunud üle neljasaja meetri, kuid ikka polnud tunneli lõpus valgust näha. Koobas oli kottpime ning äkki Sara tundis, et astus millegi peale. Tüdruk võttis taskust telefoni ja valgustas leitut – see oli võti. Sellel oli kirjas: „Ära ava ust!” Sara läks edasi.

Lõpuks jõudis ta ukseni. Ukse peal oli kirjas: „Ära ava ust!” Sara proovis leitud võtit ja see sobis! Uks oli väga roostetanud ja läks raskelt lahti, ent kui Sara ukse lõpuks lahti sai, tabas teda üllatus. Kõrgete palmide vahel seisis varemed. Lagunenud sambad ja pikk sein, mille küljes rippusid liaanid. Seinas oli auk, seal oli vist kunagi olnud uks.

Kui Sara august läbi astus, nägi ta kõrgeid torne, mis olid küll pragulised, kuid seisis kindlalt püsti. Ümberringi oli kuidagi imelik vaikus, õudne vaikus. Majade seintel oli tundmatuid tähti ja arusaamatuid pilte.

Kui tüdruk läbi varemete edasi liikus, kuulis ta sosistamist. Ta vaatas ringi, kuid seal ei olnud kedagi. Sara hakkas kartma, kuid sosistamine läks aina valjemaks. Äkki tekkis tänava lõppu pikas kleidis naine. Tal oli käes vaagen õuntega ning ta sammus aeglaselt Sara poole. Silmad vaatasid tüdrukust läbi, aga kui naine Sarani jõudis, siis ta lihtsalt kadus hetkeks ja läks seejärel tüdruku selja taga edasi. Sara vaatas teda, pani silmad korraks kinni – ja naine oli kadunud.

Äkki kostis möire ja keegi sosistas: „Jookse, jookse, JOOKSE!” Sara värises hirmust, kuid võttis jõu kokku ja jooksis tagasi ukse juurde. Teda saatsid valjud sosinad.

Kui tüdruk ukseni jõudis, oli see kadunud. Jälle sosinad: „Mine torni, torni!” Sara jooksis torni, kuid ka selle uks oli kadunud. Ta jooksis ringi, kuid ümberringi oli müür. „Sa rikkusid reegleid, sa poleks tohtinud siia tulla ja nüüd ma ei tohi sind välja lasta!” ütles kare hää torni tipust. Sara vaatas ringi ja nägi, et tema käsi hakkas... läbipaistvaks minema.

Kuid samas hakkasid majad taastuma. Pragu tornis kadus ja lagunenu müür oli jälle terve. Ümberringi kajatas sosin: „Tere tulemast meie maailma!”

Talveluuletused

Contra

LUMEHANGEDEGA VÕITLEJA

Mul kodu ümber paksud lumehanged,
ei ole aega teha riigihanget,
vaid lähen ise lumelabidaga
ja vehin nii, et tuhk ja tolmu on taga.

Kaob lumi õiges suunas, tuul on soodne,
tund aega kestab vehkimine hoogne.
Märg higist olen juba üle kere,
mis juhtus nüüd? – oi, tere, mutipere!

HULL VASTLALIUG

Pole mööda lumist mäge
vastlaliugu lasta äge.
Ekstreemsport vaid mulle sobib,
sinikaid mis täis mind klobib.

Kui on vastlad, siis ma tuusalt
laskun suuskadega trepist...
noh, nina tuleb ära suusalt,
saab neli keppi kahest kepist,
hangin väikse käeluumurru,
muidu pole miskit hullu!

Kade meel on igal semul,
kaela riputatakse mul
kipsist medal imekena,
üleval mis hoiab kätt ka.
Kuid miks kodus ütleb ema:
„Ära samas vaimus jätk!“

TALVELÕPU ÕUDUKAS

Talve selgroog murtud – oh, kui kole!
Lumemeest ka enam õues pole...
Seisab tema asemel nüüd zombi,
kaenlaaugust poetab sulalombi.

Silmakoopad tühjad tal ja õõnsad,
kokku sulanud ta naeruhuuled rõõmsad,
tema uhkest sirgest porgandninast
jäänud lumenäkku vaid paar plekki limast.

Ma ei karda, varsti on ju kevad,
zombid nagunii siis ise põgenevad,
kaovad tasapisi nagu mutiauku,
profülaktikaks ma siiski süön küüslauku.

Pildi joonistanud Gette Repnau

Jette-Mari Anni

PÄKAPIKU JÕULUIME

Kord kaotas ära oma nime
 pisike sõbralik päkapikk.
 Ta nimi on nüüd ajutiselt
 Äk-a-pikk.
 Ta oma nime otsis taga,
 vaatas ka nagi taha.
 Ta otsis lumest,
 otsis tulest,
 piparkoogiahju murest.
 Ei leidnud oma nime ta,
 saanis polnud seda ka.
 Põhjapõder tõstis pea:
 „Mina midagi tean!”
 Äkapikus ärkas lootus,
 nagu ime kaunis loodus.
 Ta põhjapõdra juurde läks.
 Ta sõnad kõlasid kui käsk.
 „Kes oli see, kes pätsas mu nime?!”
 Ma talle teen veel jõuluime!”

Põder lausus: „Seda, päkapikk, polegi vaja,
 see oli ju jõuluvana,
 ta su nime tahtis õlitada,
 jõulurõõmust kõditada!”
 Väikene Äkapikk punastas,
 ta põhjapõdra hoopis unustas,
 sest sealt tuli päkapikust tütarlaps,
 kelle nimeks oli Väike-Kraps.
 Ta Äkapikule ulatas nime,
 siis põsemusi andis,
 see oligi Päkapiku jõuluime!

Maia Saskia Selis

JÕULUD TULEVAD

Jõulud käes on taas,
lumi valge maas.
Päkapikud tööl on juba,
kingitusi täis on tuba.

Jõuluvana saanis istub,
kingitused laiaks litsub.
Põhjapõdrad saani ees,
kingitused koti sees.

Lapsed juba toas on ootel,
salmid selged ainult pooltel.
Arevalt nad akna peal.
„Kas ta paistab juba seal?”

Jõuluvana sisse astub,
lapsed jooksevad tal vastu.
Vana istub kuuse juurde,
avab kingikoti suure.

Lapsed ligi vudivad,
salme loevad ludinal.
Toas nad ringi sebivad,
kingipakke rebivad.

Ühes pakis oli nukk,
teises päevik, küljes lukk.
Väike Tobias sai tibu,
Marju aga vahva vibu.

Iga laps, kes kingi sai,
lubas olla hästi pai.
Küll siis aasta pärast me
rõõmsalt jälle kohtumel

Pildi joonistanud Anna Ruth Bakhuisen

Johanna Maria Pärn

USS JA JÕULUSSUSS

Väike päkapikk on virk,
kiire nagu jooksev nirk.
Kommid kiirelt lähvad sussi,
ma ei viska vingerpussi.

Päkapikk kord kohtas ussi,
kellel pole jõulusussi.
Ussi põselt veeres pisar.
„Tahaks kommi!”
juurde lisas.

Päkapikul taskus komm,
mitte kiirelt tiksuv pomm.
„Võta endal magus tükk,
vastutasuks palun kükk.”

Uss nüüd tegi küki vintske,
salmi luges üpris priske.
„Puudu jääb veel,” ütles uss,
„väike armas jõulususs.”

Edvin Lehtla

KINGID

Jõuluõhtul lumisel
jalajälg vaid krudiseb.
Astub teele päkapikk,
kelle nimeks oli Mikk.

Viskab kinke siia-sinna,
maale, alevisse, linna.
Mõni kink on väga suur,
õhtul valgust näitab kuu.

Rohkelt tööd on jõuluajas,
käia igas uues majas.
Aega on vaid terve öö
ära teha oma töö.

Lisett Isotamm

VÄIKE PÕDER

Magas, magas und,
kuni sadas maha lund,
oma voodis väike põder,
kes on jõuluvana sõber.

Nägi väike põder unes,
et ta vedas saani lumes.
Jõuluvana oli saanis,
kotis vedas jõulukraami.

Tahtis jõuda laste juurde,
aga sõitis hange suurde.
Äkki otsas oli uni
ja tal tööle minna tuli.

Rainer Esko

TALVEOOTUS

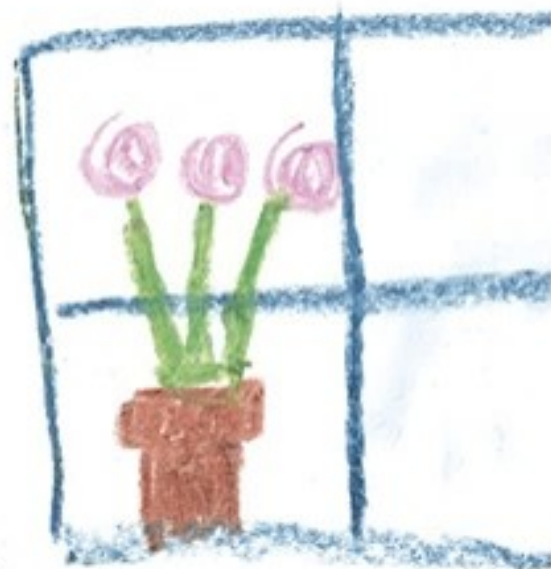
Oodanud ma talve kaua,
et saaks sõita lumelaul.

Aga lund ei ole veel,
sellepärast kurb mul meel.

Sajaks juba seda lund,
talvest näen ma ainult und.

Unes sõidan mäest ma alla,
taevast lund veel juurde kallab.

Hommikul kui ärkan ma,
must on ikka õues maa.

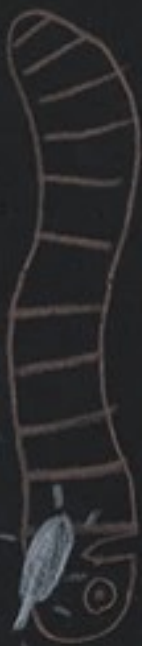
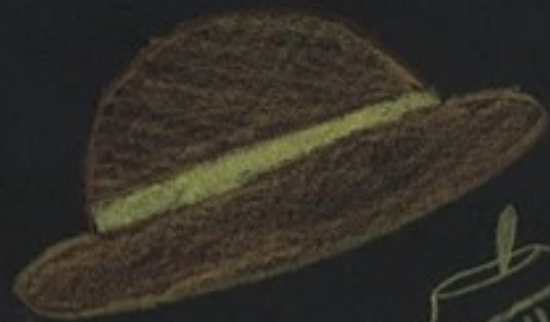
TE MA
PARAET ON
AUL NINA HXK

LŌ PULY
SAI TALMEES
OM PAUA.

Lõputa lood

TÄMMÄ SIRJE

Piret Raud

KUTSE TEED JOOMA

Kord helistas kala vihmaussile.

„Tere, vihmauss!” ütles ta. „Kutsu mind külla teed jooma! Toon sulle külakostiks suure koogi.”

„Kutsuksin küll, hea kala,” vastas vihmauss, „aga mul pole kodus suhkrut. Ilma suhkruta tee ei kõlba kuskile.”

„Mine küsi tädi Sirjelt suhkrut!” soovitas kala. „Temal kindlasti on.”

„Küsiksin küll, aga tädi Sirje elab kaugel. Mitu maja siit edasi.”

„Mis see paar majavahet vihmaussile teeb! Just paras jalutuskäik!” arvas kala.

„Paras küll, aga õues puhub jahe tuul. Külmetan veel niimoodi ja saan nohu,” muretses vihmauss.

„Pane siis endale kaabu pähe!”

„Paneksin, küll, aga siis peaksin ka lipsu panema.”

„No pane siis lips ka!”

„Lips sobib mul ainult valge särgi juurde.”

„Pane siis valge särk!” ütles kala. „See on sul ju ilus!”

„Ilus küll, aga ma olen sihuke mullane ja kasimata. Särk saaks kohe mustaks.”

„Mine siis vanni ja pese ennast puhtaks!” soovitas kala seepeale.

„Peseksin küll, aga mul on seep kadunud,” kurtis vihmauss.

„Otsi seep üles!”

„Otsiksin küll, aga mul on tuba nii sassis, et ma ei leia seda siit iial.”

„Korista siis tuba ära!”

„Oh!” ohkas vihmauss ja jäi vait.

„Korista, korista!” käis kala peale.

„Ma koristaksin küll,” tunnistas vihmauss nüüd natuke häbelikult, „aga see võtaks nii tüütult kaua aega. Saa aru, armas kala, ma ei viitsi hästi. Kõht on ka tühi. Kangesti tahaks niisama istuda ja miskit maitsvat põske pista.”

„Milles küsimus!” ütles kala. „Kutsu mind külla teed jooma! Toon sulle külakostiks suure koogi.”

Anna Celine Kraus

KORD ELAS ÜHES LINNAS

üks väga rikas daam.
Ta muudkui kodus kindaid
ja tuba kattis kraam.
Ning igal esmaspäeval
ta veetis aega poes
ja teisipäeva päeval
ta oli jututoas.
Need päevad kiirelt möödusid
ja lõpuks tõusis torm,
see ajas daami araks
ja jänes muutus pajaks –
ja pada ütles daamile:
„Sa mine nüüd ja ole kuss,
sest muidu tuppa tuleb uss!”
Nii tegigi see daamike
ja nägi unes:

KORD ELAS ÜHES LINNAS

üks väga...

Georg Kiil

„GEEEOOORG, ÄRKA ÜLEEEES...!”

Teen silmad lahti, hommik tervitab mind päikesega – pean tõusma. Lähen kiirelt pesema, süüan ning ruttu kooli. Hommikust saab märkamatult päev ning kui tunnid on lõppenud, lähen ma koju. Päev meelitab mind õue sõpradega mängima ja päevast saab kiirelt õhtu. Õhtul kodus õpin kiirelt ning aega jätkub veel nii teleka kui ka arvuti jaoks. Mulle tundub, et õhtu ei taha aega üle anda ööle. Mu vanemad teevad mulle selgeks, et õhtu on lõppemas ja aeg on minna magama. Mõtisklen pisut maailmaasjade üle ning lähen pesema, ilmselt teavad mu vanemad paremini, millal õhtust öö saab. Laman voodis ning mõtlen, mida ma päeval korda saatsin. Mõtlen ja elan läbi neid toimetusi ka unes. Ehmatusega kuulen:

„GEEEOOORG, ÄRKA ÜLEEEES...!”

Sten Kaskman

ÕUNVÕI SEEME

Kord läksid õun ja seeme vaidlema, kes oli enne.

Seeme ütles: „Mina olin enne sind. Minust kasvas õunapuu ja õunapuu otsa õun.”

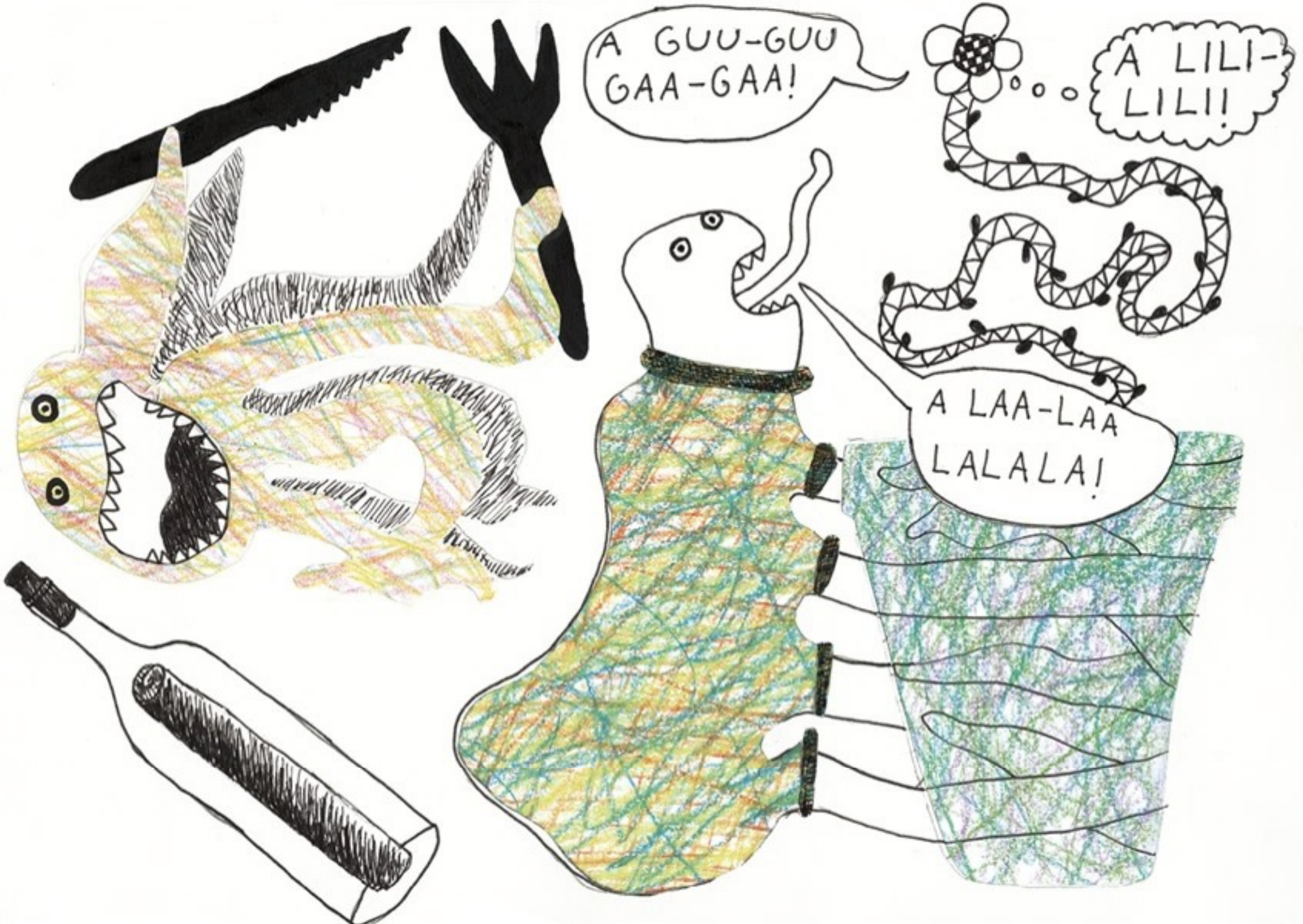
Õun vastab: „Ei, ei. Kuidas sai õunapuu kasvada seemnest, kui polnud õuna? Seeme tuleb ju õunast.”

Seeme jälle vastu: „Ei, ikka seemnest kasvab õunapuu ja selle otsa õun!”

Õun ei jäta jonn: „Mis sa räägid? Kuidas sai sinust õunapuu kasvada, kui mind ei olnud? Sina tuled ikka õunast!”

Seeme...

Karl-Joel Hussar

POTILILLE SEIKLUS MERE ÄÄRES

Kunagi kõndis üks potilill mere ääres ja otsis seiklusi.

Kui ta oli natuke aega kõndinud, nägi ta taimesööja liha. Ta hakkas kartma ning soovis lahkuda, kuid ta ei suutnud, sest taimesööja liha oli ennast juurtega potilille külge mässinud. Potilill ütles: „A guu-guu gaa-gaa!” See tähendas: „Palun ära söö mind ära.” Taimesööja liha ütles sellepeale: „A laa-laa lalala.” See omakorda tähendas: „Mina ei söögi sind ära, vaid minu laps sööb su ära.” Potilill kohkus ja mõtles: „A lililili.” See tähendas, et tema küll mingi beebitoit ei taha olla.

Nõnda ta siis hüppas potist välja. Lill küll kartis, et taimesööja liha märkab teda, kuid õnneks seda ei juhtunud. Potilill tundis ennast hästi, et teda ei märgatud, sest taimesööja lihad ei olnud just kõige taibukamad lihad. Potitaimel ei olnud ainult kuskile minna, nõnda ta siis istutas ennast pudelisse, mille ta leidis rannast.

Pudeli seest leidis ta kirja, millelt võis lugeda:

„Kunagi kõndis üks potilill mere ääres ja otsis seiklusi...”

Ning lugu läks täpselt samamoodi edasi, nagu oli juhtunud temaga...

Filikitata Feezita Velliste

LÕPUTA ARMASTUS

Oli kord tüdruk,
kes jalutas üksi,
kes mõtles üksi,
kes nuttis üksi.

Oli kord poiss,
kes jalutas üksi,
kes mõtles üksi,
kes nuttis üksi.

Ükskord... said poiss ja tüdruk kokku ning armusid silmapilkselt. Esialgsest sõprusest sai armastus. Poiss kinkis tüdrukule sõrmuse ja roose. Nüüd olid neist saanud parimad sõbrad.

Nad jalutasid koos,
nad mõtlesid koos,
nad nutsid koos.

Aga ükskord läksid poiss ja tüdruk tülli. Nad ei olnud enam sõbrad ning ei tahtnud enam üksteist näha. Nad läksid lahku ja ütlesid, et ei soovi üksteist enam kunagi kohata. Kuid varsti armusid nad uuesti ja armastus sai uue alguse...

Oli kord tüdruk,
kes jalutas üksi,
kes mõtles üksi,
kes nuttis üksi...

ANGELA

Oliver Porkma

LÕPUTA LUGU TALUMEHEST

Talumees istus puidust ehitatud laua taga ning vaatas aknast välja. Ta nägi oma heinamaal tuules võbisevat rohuliblet. Seda nägi ka lammas, kes sõi kiiresti maitstva rohututi ära. Rammus villakandja jäi silma näljasele hundile, kes sõi lamba ära. Vihane talumees võttis seinalt püssi ning lasi kurja hundi maha. Seejärel siirdus ta rahulolevalt koju ning istus puidust ehitatud laua taha ning vaatas aknast välja. Ta nägi oma heinamaal tuules võbisevat rohuliblet. Seda nägi ka lammas, kes sõi kiiresti maitstva rohututi ära. Rammus villakandja jäi silma näljasele hundile, kes sõi lamba ära. Vihane talumees võttis seinalt püssi ning lasi kurja hundi maha. Seejärel siirdus ta rahulolevalt koju ning istus puidust ehitatud laua taha ning vaatas aknast välja...

Pildi joonistanud Karin Aarelaid

Kiri Muhvile

Aino Pervik

ARMAS MUHV!

Sa ära enam iial nukrutse selle pärast, et oled üksildane. Sa ei ole.

Sa ei tea, kui palju sõpru Sul igal pool on.

Kõigepealt on Sul väga palju sõpru Eesti laste hulgas. Kindla peale. Lisaks on Sul hulk sõpru ka nende laste vanemate seas. Sa oled ju juba neljakümneaastane ja esimesed sõbrad said Sa nelikümmend aastat tagasi!

Aga Sul on suur hulk sõpru ka mujal.

Sul on hästi palju sõpru Saksamaal, Venemaal ja Ukrainas, kus on ilmunud palju raamatuid, mis Sinust ja Su sõpradest jutustavad.

Aga mitte ainult Saksamaal, Venemaal ja Ukrainas. Sa oled tuntud ka Soomes ja Ungaris, Norras ja Taanis ja veel väga paljudes kohtades.

Sammalhabe ja Kingpool on niisama armastatud kui Sinagi. Naljakas on see, et igal pool on teil erinevad nimed. Näiteks vene lapsed tunnevad teid kui Muftat, Polbotinkat ja Mohhovaja Borodad. Lätis olete te naksitralli, Soomes näpsäkäävät, aga Leedus hoopis pabaldukai, ja Leedus on teie nimed Movius, Puskurpis ja Samanbarzdis. Te ei tunneks ennast ise ka ära, sest Leedu raamatusse on pildid joonistanud Leedu kunstnik Alge Varnaite. Te olete seal peaaegu niisama armsad, kui te olete Edgar Valteri piltidel.

Ja üldse hakkaks teil pea ringi käima, kui te näeksite kõiki pilte, mida teist on joonistatud! Ometi olete te igal pool jutus ikka täpselt teie ise.

Mõnes kohas, näiteks Saksamaal, näete te välja nagu Eesti naksitralli-raamatutes Edgar Valteri joonistatud piltidel, sest Saksamaal ongi naksitrallide raamatutes Edgar Valteri pildid. Lätis ja Soomes samuti. Minu meelest on need just kõige täpsemad, just sellised, nagu te päriselt olete. Soomes on muuseas niiviisi, et teid tunnevad rohkem laste emad ja isad kui

lapsed ise. See on nõnda seepärast, et
Soomes ilmus teie lugudest jutustav raamat
õige ammu, siis kui tänaste laste isad ja
emad olid alles väikesed.

On ju tore, et teil on nii palju sõpru!
Ja eriti tore on see, et te ise ei jää üldse
vanemaks, kui te olite nelikümmend
aastat tagasi. Nõnda saab see olla vaid
raamatukangelastega, kes üldse ei vanane.

Sinu sõber Aino Pervik

Kristlin Vahtra

TERE, MUHV

Ma saadan sulle kirja, sest tean, et sa oled väga üksik. Kuid sa peaksid teadma, et teist nii head kirjasõpra kui sina ei ole maailmas leida. Olen näinud isegi unes, et kõik sinu kirjutatud kirjad olid mõeldud mulle. Meie postiljon pidi neid vedama käruga. Ma sain kõik kirjad kätte, aga lahti ei raatsinud korraga teha. Jätsin iga päeva jaoks ühe ja pühapäeva jaoks kaks. Kahjuks ärkasin ma enne üles, kui jõudsin kirjad avada. Kas sa palun hakkaksid minu kirjasõbraks? Minu endaga võib küll vahel nii juhtuda, et minu kirjutatud kirjad jäävad lühikesed. Sest mõnikord lihtsalt ei juhtu midagi põnevat, millest kirjutada. Teinekord aga on asju juhtunud nii palju, et ei tea, millest rääkida. Aga ma tahaksin väga proovida just sinuga kirju vahetada.

Su riietus on väga vanaaegne ja lahe. Kust sul tuli nii vahva mõte muhvi kanda? Mõelda vaid, sinu püksipõlved ei lähe kunagi katki ja kui sa juhtud kukkuma, pole sellest midagi hullu.

Sinu auto on ka väga kena, sinu armas ratastega kodu, kus sõbrad end nii hästi tunnevad. Su uued sõbrad Sammalhabe ja Kingpool on minu meelest üpris toredad semud. Pildiraami oma autos pane iseenda foto asemel hoopis teie kõigi kolme pilt. Meie teeme koolis ka sõbrapilte ja nii tore on vaadata end oma sõprade vahel. Kui tuju on halb, viska lihtsalt külili ja meenuta, mida te koos teinud olete.

Minu meelest on sul väga hea süda, kuigi oled veidi arg. Aga me kõik oleme vahel veidi arad. Minul näiteks on vahel esinemisärevus.

Mis sa arvad, kui õige läheks kohvikusse Kuldne Kohv, ja seal saaksime mahla juua ja kooki süüa? Või tuleksid ehk hoopis mulle külla? Me võiksime minu juures õue minna, sest mul on õues batuut ja Gibboni tasakaalulint. Siis võime veel kinno minna. Muidu võiks ju meie autoga minna, aga mu vanemad ei luba. Tegelikult ma loodan, et kutsud mind hoopis oma autoga sõitma.

Sinu sõber Kristlin

PS Ma juba ootan su kirja ja loodan sind ka varsti näha. Meil saab koos väga lõbus olema.

KOHVIR KUL DNE
KOHV

Miia-Mai Mäe

TERE, KALLIS MUHV!

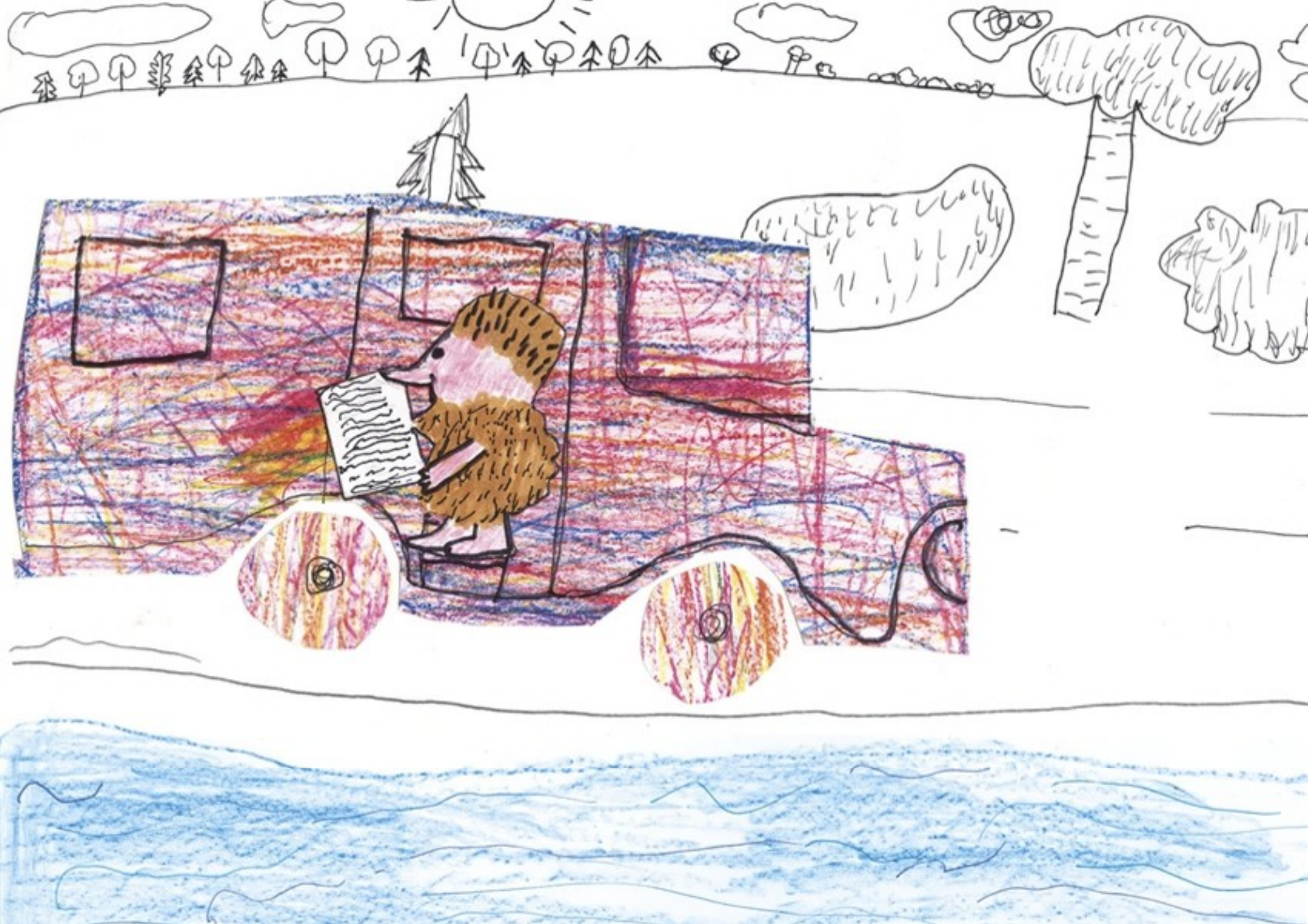
Minu nimi on Miia-Mai ja ma olen 8-aastane. Ma õpin Rocca al Mare kooli 1.b klassis ja ma soovin kirjutada sulle ühe kirja, kuna tean, et sa oled tihti õnnetu.

Kõigepealt tahan küsida, miks sa üldse nii õnnetu oled. Ja kas on mingisugune võimalus sinu meelt rõõmsamaks teha? Mina olen ka teinekord õnnetu, aga tavaliselt siis kui ma olen väsinud või kui ma igatsen vanavanemate juures olles oma emmet-issit. Üldiselt olen ma üks rõõmus ja tragi plika, kellele meeldib palju naerda ja oma sõpradega mängida. Meil on sõpradega alati lõbus ja tore. Ma olen kuulnud, et sul ei ole palju sõpru, aga ma sooviksin ise sinu sõbraks hakata, kui sina ka minu sõber olla tahaksid. Kas sul koos Kingpoole ja Sammalhabemega on ka teinekord lõbus? Ja mida te koos teete? Alati tasub kasvõi natukene naeratada, sest see nakatab ka teisi ja siis läheb kindlasti tuju heaks. Ja kui sa oled teinekord liiga kurb ja nutad, siis lase ennast natuke kõdistada, usu, et kas siis hakkab sul parem ja varsti tulebki sulle naer külla.

Hästi oluline nõuanne on sulle ka see, et alati võta kohe hommikul selline mõte, et täna ma ei taha nukker ega tujukas olla. Kui sa kogu aeg hästi ja positiivselt mõtled, siis ei tule ka kurbus ja üksindus sulle nii tihti külla. Ja ma olen kuulnud, et suured inimesed räägivad veel ka seda, et hea tuju saamiseks tasub teha sporti. Mina käin näiteks koos oma vanematega rullitamas ja rattaga sõitmas ja vahel ka ujumas.

Alati tasub ka loodusesse jalutama minna. Praegu on just loodus nii ilus roheline ja kõik kevadlilled õitsevad. Mina soovitan sul minna nurmenukke korjama, need on justkui väikesed päikesed ja toovad kõigile naeratuse suule.

Minu emme ütleb vahel, et kui on paha tuju, siis mine ja loe mõnda head raamatut. Aga mina mõtlesin hoopis, et sa võiksid endale tellida Tähekeset. See on üks laste ajakiri, kus on

toremaid jutte ja natuke nuputamist. Ma usun, et sa oled sellest kuulnud. Eriti meeldib mulle see, et seal on teinekord ka mingisuguseid meisterdamisi sees. Ma olen suur meisterdaja ja minu arust on meisterdamine maailma kõige toredam tegevus. Seega, kui sul on olemas käärid, liim ja paberit, siis on kindel, et kunagi igav ei hakka ja halb tuju on kohe pühitud. Meisterdades lase ainult mõtted ja ideed lendu. Ole kallis, Muhv, ja meisterda endale kasvõi paberist mingi tore kaaslane, kellega saad teinekord kehva tuju ajal lobiseda.

Ning teinekord, kui tuju on kehv, kutsu sõbrad külla, tee tassike teed ja kingi neile soe kallistus. See aitab alati.:)

Saadan sulle ka omalt poolt suure-suure kallistuse ning lõpetangi oma kirja!

Sinu sõber Miia-Mai Mäe

Mikk Tael

MUHVILE, NÕUDMISENI

Tere, Muhv!

Ma kuulsin, et Sa oled suur kirjutaja. Otsustasin Sulle kirja kirjutada, et Sul igav ei hakkaks. Olen läbi lugenud ühe naksitrallide raamatu ja see meeldis mulle väga! See oli see lugu, kus Sa huntide käest põgenesid.

Käisin eile sõbra juures. Ema ja isa läksid maale, aga mina jäin klassivenna juurde. Täna käisin ujumistrennis ujumas. Mõtlesin sinna minna, et suvel ikka ujuda oskaksin. Me ujume seal lestadega. Pärast ujumist oli mul kõht päris tühi.

Ma tean, et Sulle meeldib reisida. Millistes huvitavates kohtades oled Sa käinud? Meie käisime kunagi ammu perega Legolandis. Seal oli päris huvitav. Seal olid terved suured linnad ehitatud ainult Lego klotsidest.

Lugesin, et Sul on väga lahe auto ja te elategi kolmekesi seal. Ma elan korteris. Siin kõrval elab mul üks sõber. Ta on mu

klassivend. Natuke eemal elab mul veel üks sõber. Nende nimed on Mattias ja Jörgen. Ma ootan juba suve. Nüüd õnneks ongi suvi juba peaaegu käes. Siis saab supelda ja ei pea nii palju riideid selga panema nagu talvel. Aga üks asi on halb, et puugid on valmis verd imema. Ole metsas ettevaatlik!

Olen praegu üksi kodus, sest isa läks Soome ja ema Venemaale. Aga mul on õde seltsiks. Me peame hommikuti varakult üles tõusma, et endale hommikust süüa teha ja bussi peale jõuda. Sina vist oled harjunud üksi olema?

Me käisime paar päeva tagasi lennundusmuuseumis. Seal oli väga äge! Sealt ostsime puidust lennuki, mis lendab. Seal olid peale lennukite ka sõjalaevad. Nende peal võis käia. Kui Tallinnasse satud, mine kindlasti vaatama!

Me käime tavaliselt sõpradega õues. Meil on koos väga lahe. Minu suur jalgrattas läks katki. Aga tegelikult pole see minu oma, vaid hoopis õe oma. Mu õele osteti uus ratas ja mina sain tema vana endale. Minu isa ja õde käivad peaaegu igal nädalavahetusel võistlustel, kui just mingi võistlus on, kuhu minna.

Nüüd hakkasin koolis käima tõukerattaga. Sellega saab natuke kiiremini ja nagu sa arvata võid, et siis saab ka kauem magada.

Hakkan kohe lugema järgmist naksitrallide raamatut ja ootan põnevusega, mis seal juhtub. Loodan, et teil läheb kõik hästi!

Tervitades
Mikk

Matthias Linder

HEA SÕBER MUHV!

Kahju, et me ei ole ammu näinud. Nii palju on viimasel aja toimunud. Kingpool ka kirjutas eile. Usun, et ka Sina said tema kirja.

Eelmisel nädalal käisin juuksuris habet pügamas. Juuksur ütles, et pohlal minu habemes on juba täitsa punased. Ise ma seda ei märganudki. Noppisime mõned marjad ja juuksur ütles, et pohlavartest saab teha magusat teed. Kui järgmine kord kokku saame, teeme proovi. Eks! Lasin habeme lõigata palju lühemaks, soojad ilmad on lõua higistama ajanud. Kevadine aeg on linnud ka liikvele ajanud. Eile püüdis üks jälle minu habemesse pesa punuma hakata. Saatsin ta minema ja palusin suve hakul tagasi tulla. Igavene nuhtlus see habe ikka. Aga päris maha ei raatsi ka ajada.

Kuidas Sinul vahepeal läinud on? Kas furgoon ikka peab vastu? Oled teda ka kevadisemaks tuuninud? Panen siin suviseid puhkuseplaanide paika. Võiks taas kuhugi koos reisima minna. Kingpool ütles, et ta jalavalud on viimasel ajal sagenenud. Ma ju räägin talle kogu aeg, et muretsegu kinnised kingad. Siis ei ole jalad pidevalt märjad. Aga kus sa sellega. Kinnised kingad pidid stressi tekitama. Loodan, et Sinu tervis on hea!

Ole siis tubli ja kirjuta oma suvistest plaanidest.

Parimate soovidega
Sinu sõber Sammalhabe

Leon Hagel

TERE, KALLIS MUHV!

Minu nimi on Leon. Ma käin Rocca al Mare koolis. Olen 3.b klassi õpilane. Tunnen kaasa su vahepeal olnud kurvale elule. Tore, et leidsid endale ka sõpru, kellega sa saad seigelda. Olen sinust palju kuulnud ja kaasa elanud sinu meeskonnale filmides. Kõige hirmsam oli vist seiklus kasside ja rottidega. Kas sinul ja su sõpradel on veel midagi põnevast teistega jagada ja mis on saanud Rudolfist? Minul pole kunagi midagi sellist juhtunud, sellepärast ma ei oska nõu anda, kuid seda ma ütlen, et kui minul on kurb meel, siis ma lähen ja joonistan oma lemmikasjadest. Näiteks kanglastest, autodest või mingitest püssimeestest. Vahel ma teen isegi koomikseid. Olen ka palju raamatuid kirjutanud. Kas sul on ka mõni hobi, millega tegeled? Minul on neid palju ja ma ei jõua neid kõiki loetleda. Kui sul tuleb tahtmine kiri kirjutada, siis mina olen ikka valmis vastu kirjutama.

Parimad soovid!

Tead, mul tuli sinuga seoses üks lugu meelde. Peale naksitrallide lugemist hakkasin vanaemale sinust rääkima. Tema kuulas ja äkki ütles, et kui ta oli noor, oli temal ka Muhv. Mina küsisin, kuidas ta seda Muhvi tundis. Vanaema ütles, et naised käisid ikka Muhviga. Mina mõtlesin, et kust sa kõiki neid naisi tunnend ja miks sa nendega väljas käisid? Vanaema aga seletas, et Muhvi sisse sai käsi sooja panna. Mina aga mõtlesin, kuidas nad sinu sisse käed ajasid. Vanaema rääkis, et Muhve oli mitut sorti. Mina mõtlesin, et kas sa kandsid erinevaid kostüüme. Vanaema jutust selgus, et Muhv võib tal praegugi alles olla. Mina küsisin, kus Muhv siis on. Tahtsin nii väga sinuga kokku saada. Nüüd selgus, et sa oled kuskil kapi nurgas. Mul hakkas sinust nii kahju. Lõpuks aga selgus, et see polegi sina, vaid see oli vanasti üks naiste riietuse. Selles soojendati käsi, hoiti taskurätti, puudrit ja muud. Need olid erinevad argipäevaks ja teatris käimiseks. Mul on nii hea meel, et sina seal kapi nurgas ei vedele.

Helena

Erik Heinvee

TERE, KALLIS MUHV!

Kirjutan Sulle sellepärast, et varsti on Sinu sünnipäev!

Mul on Sulle juba kingitused välja valitud. Tahaksin Sulle kinkida kutse Tartu autonäitusele, sest tean, et Sa oled sama suur autofänn nagu minagi.

Kuna Sul on väga haruldane auto, siis mõtlesin, et võiksid liituda Väga Haruldaste Autode Klubiga. Ma võin Sind selles aidata. Siis saaksid endale rohkem sõpru, kellega oma huvidest ja autodest rääkida. Mina juba kuulun sellesse klubisse, sest mul on üliharuldane heleroheline sportauto Prima Giugiaro.

Siis tuli mulle veel meelde, et Su auto mootor kuumeneb tihti üle ja Sa pead selle jahutamiseks kasutama jäätist. Sellepärast kingin ma Sulle ka auto jahutusvedeliku.

Seega kutsun Sind autonäitusele uusi autosid uudistama, autode klubinäitusele oma autot tutvustama ja pakun Sulle lahenduse, kuidas paremini oma auto mootorit jahutada.

Palun kirjuta, kas oled minu ettepanekutega nõus.

Parimate soovide ja tervitustega

Erik

